

DOMALOVÁNKY

**PYŠNÁ
POHÁDKA**

Pyšná pohádka

Byla jednou jedna Pohádka – ale ne ledajaká! Byla spanilá, pestrobarevná, plná kouzel i šibalství, a každé dítě ji zbožňovalo. Jakmile se začala vyprávět, dětská očka se rozzářila, i hravé ručky se zastavily, hračky zůstávaly nepovšimnuty a v pokojíčku se rozhostilo napjaté ticho. Pohádka byla na sebe hrdá – tak hrdá, až byla... pyšná.

„Jsem nejkrásnější pohádka na celém širém světě!“ libovala si. „Tak krásná, že nade mne krásnější není. Ale – mohla bych být ještě dokonalejší! Dnes lidé spěchají, čas je jim vzácný, málokdo má trpělivost na dlouhé vyprávění. Snad bych byla ještě půvabnější, kdybych byla kratší!“

Rozhodla se tedy vypravit do pohádkové říše pro radu, jak podstoupit zkrášlovací kúru, jež by jí ubrala slov a vět. A koho potkala nejprve? Černokněžníka s křivým nosem a kloboukem širokým jako mlýnské kolo.

„Pane černokněžníku,“ spustila na něj zhurta, „kde dělají zkrášlovací úpravy pohádek, aby byly štíhlejší? Toužím být kratší a ještě úžasnější, aby mě děti ještě více milovaly.“

Černokněžník se podrbal v bradě a zafuněl: „Nu, kdysi jsem slýchal o chlapci, jemuž při každé lži narostl nos jako meč. A byl to doktor Šmik, mistr nůžek a skalpelu, kdo mu jej zkrátil. Zkus štěstí právě u něho.“

Pohádka ani nepoděkovala a hnala se, až jí podpatky jiskřily, za doktorem Šmikem. A byl to vsutku chirurg nad chirurgy! Šmikem, cvakem a říznutím dovedl věci divotvorné. Kdysi rozřízl vlkovi břicho, aby vysvobodil Karkulku s babičkou, Ježibabě z Perníkové chaloupky na přání řízl Jeníčka do malíku, zda je dost vykrmený.

Dokonce pomáhal myslivci vyříznout srdce nebohému zajíčkovi na důkaz, že Sněhurku zabil, jak mu poručila zlá královna.

Pohádka vtrhla do jeho ordinace jako velká voda: „Pane doktore, honem, zkrátte mě! Jsem sice překrásná, leč příliš dlouhá. Chci být ještě spanilejší a obdivovanější. Chci, chci a chci. “ přikázala pyšná Pohádka doktorovi.

Doktor Šmik se pobaveně usmál: „Tedy tedy, to je ale nějaká hubatá pohádka! Co takhle poprosit?“

„Nač řeči? Buďte rád, že jsem přišla právě k vám a pusťte se do díla!“ odsekla drze Pohádka.

„Jak si přejete, krasavice,“ utrousil doktor. Nejprve z ní vyňal všechny pohádkové postavy – prince a princezny, čaroděje, loupežníky i pohádkové babičky. Ale Pohádce to bylo málo. Vyřezal tedy i zvířátka – lišky, medvídky, koníčky i ptáčky zpěváčky. Ani to nestačilo. Tak řezal, pižlal, až nakonec uřízl i samotný příběh. Zbyl jen začátek a konec.

„Nuže, slečno Pohádko,“ pravil, „zbylo nám pouze: ‚Byl jednou jeden...‘ – a pak ‚zazvonil zvonec a pohádky je konec.‘“ „Ještě jedno slovíčko šmikněte,“ poručila Pohádka. Doktor tedy jedním říznutím uťal i slůvko „zazvonil“.

Pohádka se prohlédla, vyzkoušela si novou podobu, která zněla: **„Byl jednou jeden... zvonec, a pohádky je konec.“**

Pohádka nadšeně zvolala: „Perfektní! Teď jsem dokonalá! Už se mi žádná jiná pohádka krásou nevyrovná.“ A bez poděkování vyrazila do světa.

Když potkala děti, pyšně se chlubila: „Milé děti, jsem nejkrásnější pohádka na světě. Chcete mě slyšet?“

„Ano, honem!“ volaly děti.

A Pohádka začala slavnostně vyprávět: „**Byl jednou jeden... zvonec, a pohádky je konec.**“

Ale ouha! Ticho. Pak se ozvalo: „To je všechno?“ ptal se chlapeček. „A kde je čarodějnice?“ fňukla holčička. Děti se rozutekly.

Pohádka nechápala. Vždyť byla přece krásná, štíhlá, rychlá a moderní! Ale řekla si: „To jsou ale hloupé a zaostalé děti, když se jim nelíbím!“ bručela a vykračovala si pyšně dál.

Ale ať přišla kamkoli, všude ji čekalo zklamání. Děti byly smutné, zklamané, nebo se nudily. Některé se dokonce na Pohádku rozzlobily.

Rozhořčená Pohádka běžela zpět k doktoru Šmikovi a obořila se na něj: „Co jste to provedl?! Takhle mě ořezat?! Dětem se už nelíbím. Okamžitě mě opravte, vraťte příběh, zvířátka i pohádkové postavy!“ rozkazovala Pohádka.

Ale doktor pokrčil rameny: „Je mi líto, vzácná slečno, příběh je pryč, zvířátka, pohádkové postavy a hrdinové se rozutekli po pohádkovém lese a hledají si nové pohádky. Teď už se to nedá spravit.“ Pyšná Pohádka si dupnula a odsekla: „Tak půjdu za černokněžníkem!“

Jenže černokněžník nebyl doma. Jeho havran prozradil, že šel za čarodějnici Hlupínou. Pohádka se tedy vypravila přes sedmero hor a sedmero potoků.

Hlupínu našla, jak s černokněžníkem zuřivě obrací každý kámen a hledá ztracenou kouzelnou hůlku. „Co tu chceš?“ zahuhlala Hlupína. „Já jsem Pohádka a chci od vás radu,“ vysvětlila Pohádka. „Tebe jsem tu ještě nikdy neviděl,“ povídá černokněžník, „jaká jsi pohádka?“ A Pohádka spustila: „**Byl jednou jeden... zvonec, a pohádky je konec.**“

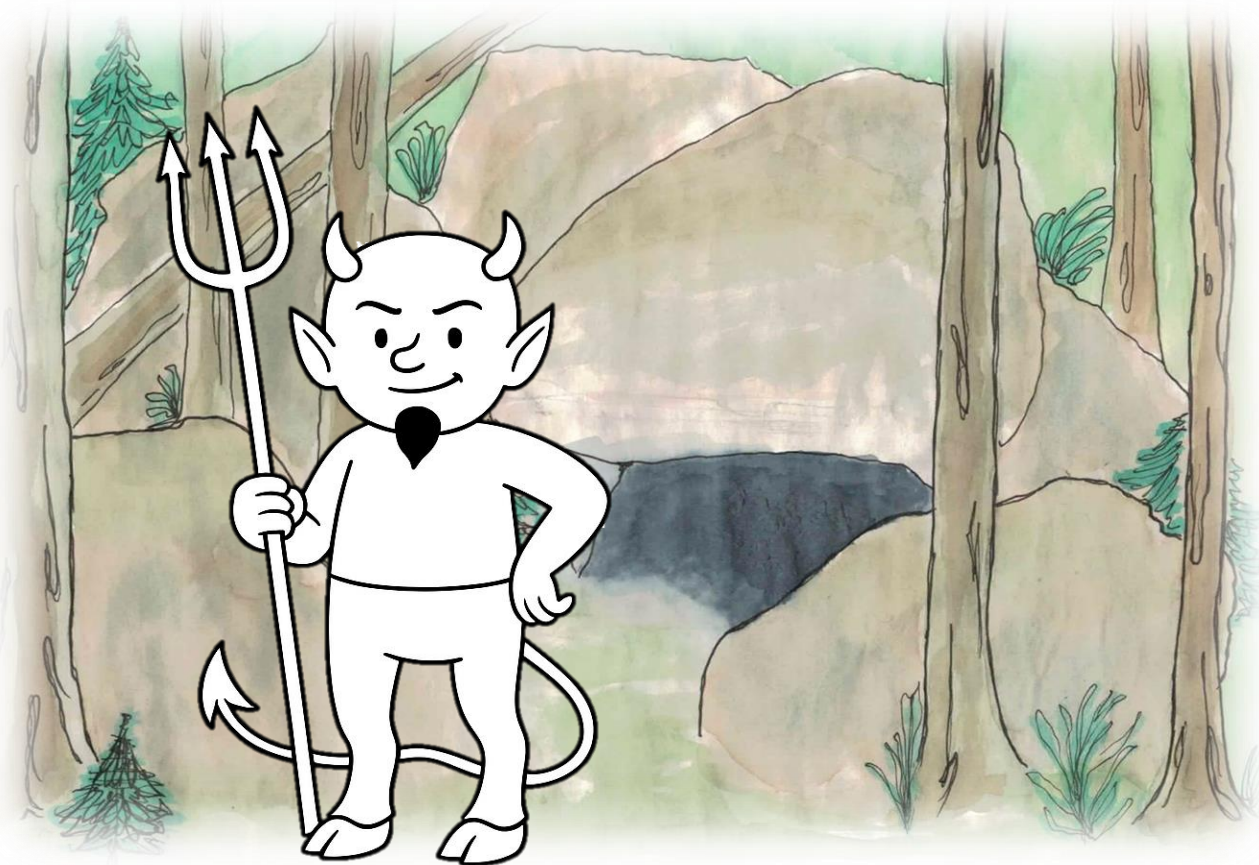
Čarodějnice se smála, až se za břicho popadala: „Tys to tedy dopracovala! Jsi ohavnější než má chatrč. Ale dobře – najdeš-li mou hůlku, poradíme ti.“

Pohádka začínala být zoufalá. „A kde ji mám hledat?“ ufňukávala. Hlupína odsekla: „Naposledy jsem ji měla na návštěvě u čerta Plivajzníka a zpět domů jsem šla kolem rybníku vodníka Čvachty a víly Podbílky. A teď zmiz, nafoukaná ničemná pohádko!“

Pohádce nezbylo než se vypravit na další cestu. Zase do černého lesa a hloub. Pohádka bloudila, hledala díru do pekla, kde bydlel Plivajzník. Utrmácená došla k vysoké skále a posteskla si: „Jsem tak unavená, že ani čert by mě nedokázal zmátožit...“

Kde se vzal, tu se vzal čert. „Zdravím, slečinko. Volala jste mě, jsem čertisko Plivajzník.“ Pohádka, která sotva cítila nohy, jako zázrakem leknutím vyskočila. „Tys mě vyděsil,“ povídá Pohádka, „ale když už tě vidím, nenechala u tebe Hlupína svou kouzelnou hůlku?“

Čert se zamyslel a odpověděl: „Kdepak, odcházela s ní, ještě mi začarovala na den jazyk, abych nemohl plivat oheň!“, rozčílil se, „tamhleť se šla za vodníkem Čvachtou a vílou Podbílkou,“ a ukázal jí směr.

Pohádka se vydala na další cestu. Šla a šla, až dorazila k rybníku vodníka Čvachty. Uondaná a ucaprtaná se chtěla v rybníčku osvěžit.

Jenže v tu chvíli se z vody vynořily ruce vodníka a chňap! Chytil Pohádku za nohy a chtěl ji stáhnout do rybníka. Ještěže se v tu chvíli objevila víla Podbílka a Pohádku zachránila. Vodník vylezl z vody a hned Pohádku káral: „Co blázníš, holka jedna nešťastná, chceš abych tě utopil?“ Pohádka už to nevydržela a propukla v pláč. „Já jsem nešťastná,“ štkala, „byla jsem tak krásná pohádka, na radu černokněžníka jsem se nechala zkrátit u doktora Šmika a přestala jsem se líbit dětem.“ „Tak se nám povídej,“ říká zkoumavě víla. A Pohádka

začala: „**Byl jednou jeden... zvonec, a pohádky je konec.**“ Víla se zamyslela: „No to se nedivím, to se dětem ani líbit nemůže. A co teď?“

„Čarodějnice Hlupína mi slíbila, že pokud najdu její čarodějnou hůlku, že mi s černokněžníkem poradí.“

„Ale to je snadná pomoc, nechala ji tady u vrby.“ A víla podala Pohádce hůlku. Pohádka už vůbec nebyla pyšná, pochopila, že udělala velkou chybu. Proto hezky poděkovala, rozloučila se a vydala se na cestu k chýši čarodějnice.

Po cestě ji napadlo, že by si mohla tou čarodějnickou hůlkou zkusit přičarovat nový příběh, zvířátka i pohádkové postavy. Bylo to tuze lákavé. Ale je to správně? Pak si vzpomněla, co vše pokazila svou pýchou, a rozhodla se jednat čestně. Vrátila hůlku Hlupíně. Čarodějnice byla tak šťastná, že třikrát obletěla svou chatrč na koštěti.

Ale místo rady se rozchechtala: „Ty hloupá pohádko! Vlastní spásu sis nesla v ruce – a nevyužila ji!“ Černokněžník se k Hlupíně přidal: „Koukej

se odsud pakovat, my tady nejsme od toho, abychom pomáhali pyšným a nafoukaným pohádkám!“

Pohádka se smutně vrátila mezi děti. Ty se kolem ní seběhly a ptaly se, kde tak dlouho byla. „Nuže, děti,“ řekla Pohádka, „sedněte si. Je to vyprávění dlouhatánské, jak se sluší a patří.“

A vypravovala vše, co prožila. Děti se smály: „A kde máš šťastný konec?“ Pohádku náhle napadlo: „Vždyť já mám nový příběh a hrdiny! Takže mám i šťastný konec! Zase jsem dlouhá pohádka.“ Děti zajásaly a volaly: „To je nejkrásnější pohádka, jakou jsme kdy slyšely!“

A od té doby už Pohádka nikdy pýše nepropadla – pochopila, že její krása spočívá právě v tom, že je dlouhá, veselá, plná dobrodružství i moudrosti.

Spoléhej na sebe, ne na kouzla, čáry. Že tě zachrání, jsou jen láry fáry.

A zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Jak podle tebe vypadala Pohádka? Nakresli ji.